

دوتا ۳۷۳	بررسی کتاب مقدس / ۷۱
	رومیان ۱۵
T = معلم ۱	S = معلم ۲

(T) به برنامه " دوره شاگردسازی از رادیو " خوش آمدید. در این مجموعه از بررسیهای کتاب مقدس، دو معلم، کار بررسی را از رومیان ۱۵: ۱-۳۳ انجام خواهند داد. رومیان ۱۵: ۱-۶ تعلیم را درباره وظیفه فرد مسیحی در قبال مسیحیانی که ایمانی ضعیف یا قوی دارند، ادامه می‌دهد. رومیان ۱۵: ۷-۱۳ وظیفه فرد مسیحی نسبت به گروه‌های نژادی دیگر را آموزش می‌دهد. و رومیان ۱۵: ۱۴-۳۲ خدمت، خط و مشی و برنامه‌های پولس رسول را تشریح می‌نماید.

(S) قدم اول. بخوانید

با هم رومیان ۱۵ را بخوانیم. اگر دو نفر یا بیشتر هستید، هر یک به نوبت یک آیه را بخوانید تا قرائت تکمیل شود. به‌خاطر کمبود وقت، لطفاً رومیان ۱۵: ۱-۳۳ را بعداً بخوانید.

(T) قدم دوم. کشف کنید

برخی حقایق مهم را از رومیان ۱۵: ۱-۳۳ کشف کنیم و مورد گفتگو قرار دهیم. "کدام حقیقت در این بخش برای شما مهم است؟" یا "کدام حقیقت در این بخش فکر یا دل شما را لمس می‌کند؟" فکر کنید و پاسخ خود را در دفتر یادداشتان بنویسید. پس از چند دقیقه، به نوبت، کشفیات خود را با یکدیگر در میان بگذارید.

(S) در رومیان ۱۵: ۱-۶ حقیقت مهمی برای من وجود دارد. "مسیحیان قوی باید در مقابل قصورات مسیحیان ضعیف بردبار باشند". واقعیت این است که مسیحیان ضعیف نسبت به عملکرد مسیحیان قوی مشکوک هستند و این می‌تواند سبب ایجاد بحران و حساسیت در روابط شود. بنابراین، به مسیحیان قوی توصیه می‌شود که در برابر اینگونه تردیدها از سوی مسیحیان ضعیف واکنش نشان ندهند، بلکه در قبال آنها صبور باشند.

اول. "مسیحیان باید همسایه‌های خود را به خاطر خود آنها خشنود سازند، یعنی آنها را بنا کنند."

"خشنود ساختن" یعنی رؤف بودن و رغبت برای انجام آنچه فرد مسیحی ضعیف می‌پسندد و امتناع از انجام هر آنچه وی روا نمی‌داند. لیکن، این مسئله نباید چنین تعبیر شود که مسیحی قوی همیشه باید تسلیم هوسها و امیال مسیحی ضعیف شود و به این ترتیب در همه حال اعمالی را دنبال کند که موجب رضایت مسیحی ضعیف می‌شوند. خشنود ساختن دیگری اصلی مطلق در زندگی مسیحی نیست، زیرا مطابق با غلاطیان ۱: ۱۰ مسیحیان نباید خدمتگزار مسیح بودن را قربانی راضی ساختن مردم کنند. مسئولیت خشنود کردن دیگران باید به وضعیت در دست بررسی محدود شود، یعنی به موضوع خوردن و نوشیدن و سایر موضوعات بحث‌انگیز (اول قرنیتیان ۱۰: ۳۱ و ۳۳). وظیفه خشنودسازی باید به چیزهایی منحصر گردد که به نفع شخص بوده، موجب بنای وی می‌شوند. از این رو مسیحیان قوی با خیرخواهی و رغبت رفتار خود را در محدوده موضوعات بحث‌انگیز کنترل می‌کنند، تا مسیحیان ضعیف بتوانند وجدانی آسوده داشته باشند (اول قرنیتیان ۸: ۱۲).

دوم. "مسیحیان باید از لحاظ محبت عاری از نفس‌پرستی، مسیح را الگوی خود قرار دهند."

وقتی مسیح به زمین آمد، رضایت خود را دنبال نکرد، بلکه در قبال سرزنش و خصومت غیرمسیحیانی که خدا و مسیح بودن او را رد کردند، تحملی بی‌مانند نشان داد. در مقابل، از مسیحیان قوی تنها خواسته شده که اعتراضات برادران مسیحی دیگر در مورد مسائل جنجال‌برانگیز را تحمل کنند. حال که مسیح عالی‌ترین را انجام داد، آیا مسیحیان قوی نباید کاری به مراتب کوچکتر را به انجام رسانند؟

الگوی مسیح در مزمور ۶۹: ۹ نبوت شد. "هر چه در گذشته نوشته شده، برای تعلیم ما نوشته شد." مقصود صریح از کتاب مقدس از این قرار است: اول قرنیتیان ۱۰: ۶ و ۱۱ می‌گوید که کتاب مقدس به ما هشدار می‌دهد. دوم تیموتائوس ۳: ۱۶-۱۷ می‌فرماید که کتاب مقدس ما را تعلیم، توبیخ، اصلاح و آموزش داده و تجهیز می‌کند. رومیان ۱۵: ۴ می‌گوید که کتاب مقدس صبر، استقامت و پشتکار عطا می‌کند، تا ثابت‌قدم و بردبار باشیم و دلگرمی و تسلی عطا می‌کند، تا امید و توقعی واقعی داشته باشیم (۴). به ارتباط نزدیک بین خدا و کتاب مقدس دقت کنید. خدای دلگرمی از طریق کتاب مقدس ما را تشویق می‌کند.

(T) در رومیان ۱۵: ۷-۱۳ حقیقت مهمی برای من وجود دارد. "یهودیان و امت‌ها باید یکدیگر را بپذیرند، زیرا مسیح برای نجات هر دو آمد." رومیان ۱۵: ۷-۹ می‌فرماید: "یکدیگر را به گرمی به جمع خود بپذیرید، همانطور که مسیح نیز شما را به گرمی پذیرفته است. آنگاه بزرگی خدا بر مردم آشکار خواهد شد و ایشان نیز خدا را ستایش خواهند کرد. به یاد داشته باشید که عیسی مسیح آمد تا یهودیان را خدمت کند و به این ترتیب ثابت نماید که خدا امین است و به وعده‌های خود که به اجداد ایشان داده، عمل می‌کند. همچنین به یاد داشته باشید که او آمد تا غیریهودیان را هم نجات دهد تا ایشان نیز خدا را بخاطر رحم و شفقتی که بر آنان نموده است، شکر و ستایش کنند." با آنکه بین یهودیان و امت‌ها تفاوتی طبیعی وجود دارد، لیکن کتاب مقدس تعلیم می‌دهد که، "در کلیسا" یهودیان و امت‌ها باید یکدیگر را بپذیرند. تفاوت در پیشینه مذهبی یهودیان و غیریهودیان ضرورتاً بدان معنا نیست که یهودیها همواره مسیحیانی ضعیف و غیریهودیان مسیحیانی قوی بوده‌اند. گروه‌هایی از مسیحیان ضعیف و قوی ممکن است از هر دو گروه نژادی بیرون آمده باشند. عیسی مسیح با این هدف روشن آمد که یهودیان و غیریهودیان، هر دو را

نجات دهد. این دلیل بنیادینی است برای اینکه چرا در کلیسای مسیحی آنها باید یکدیگر را بپذیرند. آنها باید پذیرای یکدیگر باشند، زیرا جلال خدا بر روی زمین در گرو آن است.

اول. "عیسی مسیح بخاطر یهودیان آمد".

ایه ۸ می‌فرماید که عیسی مسیح خادم "ختنه" (ترجمه قدیمی) یا به عبارتی قوم ختنه شده گردید (رومیان ۴: ۱۲). این اشاره‌ای است به "یهودیان جسمانی" یا ملت طبیعی و نژادی اسرائیل. عیسی مسیح به جهت حقیقت، خادم یهودیان شد تا وعده‌های داده شده به اجداد ایشان تأیید شوند. بنابراین، عیسی مسیح آمد تا عهدی را که خدا با ابراهیم، اسحاق و یعقوب بسته و با سوگند خود تضمین کرده بود، تأیید و محقق نماید. وعده آن عهد این بود که خداوند تمام اقوام جهان را از طریق یکی از فرزندان ابراهیم (غلاطیان ۳: ۱۶) برکت خواهد داد. نشانه و مهر آن عهد ختنه بود (پیدایش ۱۷: ۱-۲۱؛ رومیان ۴: ۱۱). پس، عیسی مسیح از آن جهت برای یهودیان آمد که وعده عهد خدا به اجداد آنان را تحقق بخشد. عیسی مسیح "به جهت حقیقت" آمد، یعنی به جهت وعده خدا که با سوگندی تصدیق شده بود. خداوند قول داد که وعده خود را به انجام رساند. وفاداری خداوند خلل‌ناپذیر است و بنابراین عیسی مسیح آمد تا وفاداری خدا را ثابت کند و به آن ترتیب اثر بدهد (متی ۲۶: ۵۴). به این دلیل است که عیسی مسیح کار نجات خود را بین یهودیان آغاز کرد (متی ۱۰: ۵-۶؛ ۱۵: ۲۴؛ یوحنا ۴: ۲۲). بعد از آن کار نجات وی به همه ملت‌های غیریهودی جهان رسید (متی ۲۸: ۱۹).

دوم. "عیسی مسیح برای غیریهودیان نیز آمد".

عیسی مسیح نزد یهودیان آمد، لیکن آمدنش تنها برای یهودیان نبود، بلکه برای غیریهودیان نیز بود. فیض و رحمتی که مسیح نسبت به بسیاری از یهودیان نشان داد، شامل حال افراد زیادی از میان ملل غیریهودی نیز شد. رومیان فصل ۱۱ دفاع دوطرفه از یهودیان و غیریهودیان در نقشه خدا را تعلیم می‌دهد. پولس رسول در رومیان ۱۵ چهار بار مطالبی را از عهد عتیق نقل می‌کند و به این ترتیب ثابت می‌کند که یکی از اهداف آمدن مسیح نزد یهودیان، نجات دادن غیریهودیان از کلیه اقوام جهان بود. برای مثال، اشعیا ۱۱: ۱۰ نبوت می‌کند که مسیح موعود، یعنی عیسی مسیح، بر ملل غیریهودی حکومت می‌کند و ملل غیریهودی او را می‌طلبند. این بدین معناست که غیریهودیان نیز به عیسی مسیح ایمان می‌آورند و **متوقعانه امید** دارند که وعده‌های خدا در کتاب مقدس تحقق یابند (۱۵: ۱۲-۱۳؛ عبرانیان ۱۱: ۱).

(S) **قدم سوم. سؤال کنید**

بیابید تمام حقایق موجود در رومیان ۱۵: ۱-۳۳ را درک کنیم و سؤالات خود را در باره نکاتی که هنوز درک نکرده‌ایم، مطرح سازیم. "چه سؤالی در مورد هر نکته‌ای از این بخش مایلید از گروه بکنید؟" فکر کنید و سؤال خود را در دفتر یادداشت‌تان بنویسید. سپس راجع به سؤالات گفتگو کنید و سعی کنید پاسخ آنها را بیابید. سؤال اول. (۱۵: ۱۴-۱۹). "برخی از ویژگی‌های خدمت پولس کدامند؟"

(T) مشخصه خدمت پولس، علاوه بر ویژگی‌هایی دیگر، تشویق، یادآوری‌ها و فروتنی می‌باشد.

اول. "پولس. مُشوق" (۱۴).

پولس رسول خود فردی با نقاط قوت فراوان بود، و با اینحال برای قوتها و توانایی‌های مسیحیان دیگر ارزش قائل می‌شد. به جای انگشت گذاشتن بر ضعفها و قصوراتشان، آنها را بر اساس نقاط قوت و فضائلشان تشویق می‌کرد. در رومیان ۱: ۸ و ۱۲ آنها را به خاطر ایمانشان ستود. در رومیان ۱۵: ۱۴ با گفتن اینکه آنها "از نیکویی مملو و پر از کمال معرفت و قادر بر نصیحت نمودن یکدیگر" هستند، بدانها دلگرمی داد.

"نیکویی" صفتی است که با همه شرارتها و بدذاتیها در تضاد است. به معنای درستکاری و مهربانی است. خصلتی است که مسیحیان قوی را وادار می‌کند از آسیب رساندن به مسیحیان ضعیف خودداری کنند.

"معرفت" صفتی است که تعالیم مربوط به ایمان مسیحی را درک می‌کند. به قابلیت برای تعلیم دادن دیگران در مورد ایمان مسیحی مرتبط است. در اینجا معرفت خصوصاً به این اشاره دارد که چطور مرگ و قیام عیسی مسیح سایه‌های عهد عتیق را محقق کرد و واقعیات عهد جدید را بنا نمود (کولسیان ۲: ۱۷؛ عبرانیان ۱۰: ۱). معرفت خصلتی است که ضعف ایمان در میان مسیحیان روم را اصلاح می‌کرد. میزان اعتقاد متفاوت آنها فرضی نبود.

"قادر به نصیحت یکدیگر" صفتی است که در دیگری اثر گذاشته، سبب تغییر می‌شود. کلمه "نصیحت" از لحاظ لغوی یعنی "قرار دادن در فکر فرد دیگر"، از طریق هشدار و یا اصرار. مسیحیان روم توانایی آن را داشتند که به یکدیگر "هشدار" دهند، و به خاطر داشتن عقاید مختلف در مورد مسائل بحث‌انگیز همدیگر را داوری و یا محکوم نکنند. آنان همچنین قادر بودند یکدیگر را به محبت و بنای ایمان همدیگر ترغیب کنند.

دوم. "پولس. یادآوری‌کننده" (۱۵: ۱۵-۱۶).

پولس رسول به مسیحیان روم یادآوری کرد که وی "فرستاده عیسی مسیح برای خدمت به غیریهودیان" است. وظیفه کهنات او اعلام انجیل بود، "تا غیریهودیان با روح‌القدس تقدیس گردیده، هدیه مورد قبول خدا شوند". پولس از تصاویر عهد عتیق برای توصیف وظیفه خود برای عهد جدید بهره می‌برد. وی موعظه انجیل به غیریهودیان توسط خود را به مراسم پرستش تقدیس شدن و آوردن قربانی به مذبح توسط کاهن تشبیه می‌کند. در این تصویر، غیریهودیان که مسیحی شده‌اند، هدیه مقبول خدا توصیف می‌شوند.

بیش از ۷۰۰ سال قبل از ظهور اولیه عیسی، اشعیا نبی در اشعیا ۶۶: ۱۹-۲۱ پیشگویی کرد که خداوند بازماندگانی از اسرائیل را بسوی ملت‌هایی می‌فرستد که هرگز آوازه خدا را نشنیده و جلال او را ندیده‌اند. این یهودیان جلال خدا را به ملل

غیریهودی اعلام می‌کنند و غیریهودیان نیز به نوبه خود یهودیان دیگر را به عنوان هدیه به حضور خداوند می‌آورند. بنابراین، اشعیاء نبی از قبل دیده بود که چگونه یهودیان و غیریهودیان یکدیگر را در روی آوردن بسوی خدای زنده یاری می‌دهند، درست همانطور که پولس رسول در فصل ۱۱ نشان می‌دهد.

هدیه در صورتی مقبول خدا می‌شود که پاک و مقدس باشد. و پولس می‌گوید که این شرط مقدس بودن توسط روح القدس محقق می‌شود. تنها یهودیان و غیریهودیانی که توسط روح القدس تقدیس شده باشند، هدایای مقبول خدا خواهند بود. **سوم.** "پولس، خادم فروتن" (۱۷-۱۹).

پولس رسول خود را یکی از بازماندگان اسرائیلی می‌داند که توسط خداوند فرستاده شده تا آوازه و جلال خدا را، همانطور که اشعیاء پیشگویی کرد، به غیریهودیان اعلام کند. با وجود آنکه پولس یهودیان و غیریهودیان زیادی را بسوی مسیح هدایت کرد، لیکن در آیه ۱۹ می‌گوید، "من جرأت نمی‌کنم درباره خدمت دیگران قضاوت کنم، اما می‌توانم درمورد خدمت خود قضاوت کرده، بگویم که مسیح مرا وسیله‌ای قرار داده برای هدایت غیریهودیان بسوی خدا." پولس فروتن بود و تمامی جلال تکمیل خدمت خود را به عیسی مسیح می‌داد. آنچه مهم بود، آن چیزی نبود که پولس از طریق عیسی مسیح انجام می‌داد، بلکه چیزی بود که مسیح توسط پولس به انجام می‌رساند. موعظه انجیل و هدایت تعداد بیشماری از مردم بسوی مسیح، کار مسیح بود نه کار پولس.

کار مسیح از طریق پولس هم از طریق کلام بود و هم از طریق عمل. در ورای گفتار و اعمال پولس عمل و اقتدار عیسی مسیح قرار داشت. قدرت مسیح بویژه در آیات و معجزات نمایان می‌شد. پولس معجزات را از یک سو تحت عنوان "کارهای شگفت‌انگیز" و از سوی دیگر "آیات" (نشانه) توصیف می‌کند. معجزه تنها "کاری شگفت‌انگیز" و رویدادی حیرت‌آور نیست (دوم قرن‌تین ۱۲: ۱۲؛ غلاطیان ۳: ۵؛ عبرانیان ۲: ۴)، بلکه آیت و نشانه‌ای خاص است که به عاملی الهی اشاره دارد؛ یعنی خدا آن کار را انجام می‌دهد تا هویت الهی خود را اثبات کند. آیاتی که پولس انجام می‌داد، اشاره داشتند به عیسی مسیح به عنوان عمل‌کننده‌ای که انجام آنها را ممکن ساخت. پس این تأیید می‌کند که پولس توسط عیسی مسیح فرستاده شد تا رسول او باشد.

پولس می‌گوید که وی معجزاتش را به قوت روح القدس انجام می‌دهد. این خصلت پولس است که هر جا صحبت از اثر نجات‌بخش انجیل باشد به روح القدس اشاره کند. از نظر پولس عمل روح القدس هرگز از عمل عیسی مسیح جدا نیست (رومیان ۸: ۹-۱۱؛ دوم قرن‌تین ۳: ۱۷ و ۱۸). پولس تعلیم خود را حول و حوش عملکرد سه شخصیت خدای واحد و روابط ممتاز مسیحیان با سه شخصیت خدا بنا می‌کند. فکر پولس را اصل تثلیث تعیین می‌کند (رومیان ۱۵: ۳۰؛ افسسیان ۴: ۶-۳).

سؤال ۲. (۱۵: ۱۹-۲۱) "خط مشی رسالت بشارتی پولس چه بود؟"

(S) **اول.** "پولس آنچه را که قبلاً انجام داده بود خلاصه می‌کند."

پولس رسول انجیل را "از اورشلیم گرفته تا ایلیریوم" اعلام کرد. او حدود شرقی و غربی که تا آن زمان انجیل را در آنها اعلام کرده بود شرح می‌دهد (دوم تیموتائوس ۴: ۱۰). می‌گوید: "انجیل را بطور کامل اعلام کردم". منظور او از "بطور کامل" این نبود که مانند اعمال ۲۰: ۲۰ و ۲۷، وی همه آنچه را می‌بایست بدانند به آنها تعلیم داد، بلکه مقصودش این بود که وظیفه خود را در اعلام انجیل به کل آن ناحیه به انجام رساند. هدف او پایه‌گذاری کلیساها در سراسر آن ناحیه بود که به آن جامه عمل پوشاند (اول قرن‌تین ۳: ۷ و ۱۰).

دوم. "پولس خط مشی رسالت بشارتی خود را توضیح می‌دهد."

می‌گوید، "در تمام مدت آرزوی من این بوده است که به نقاط دیگر نیز رفته، کلام خدا را در جاهایی که نام مسیح هرگز شنیده نشده است، بشارت دهم. اما هرگز نخواسته‌ام در نقاطی مژده انجیل را و عظمتی که قبلاً شخص دیگری در آنجا عده‌ای را بسوی مسیح هدایت کرده، و کلیسای تشکیل یافته است." خط مشی خدمتی پولس و قلمرو و محدودیتهای آن، از این قرار بود: **یک.** وی شاگردسازی کرد و در جاهایی که هنوز کلیسای وجود نداشت، کلیساهایی تاسیس نمود. **دو.** با سرکشی شخصی، ارسال نامه‌ها و فرستادن همکارانش به این کلیساها، تقویت آنها را ادامه داد. **سه.** او فعالیت‌های خدمتی خود را در جاهایی که قبلاً دیگران کلیساهایی را تشکیل داده بودند، متمرکز نکرد. پولس به اشعیاء ۵۲: ۱۵ اشاره می‌کند که از لحاظ مفهومی، نبوتی است در مورد تأثیرات جهانی جلال یافتن مسیح پس از خوار شدنش (اشعیاء ۵۲: ۱۴). ملل و پادشاهان غیریهودی چیزهایی را می‌بینند، می‌شنوند و درک می‌کنند که قبلاً هرگز به آنها گفته نشده بود. پولس با نقل این آیه، کار رسالت بشارتی خود در میان غیریهودیان را مطابق با نقشه خدا و خصوصاً بر اساس فرمان کتاب مقدس تلقی می‌کند.

سؤال ۳. (۱۵: ۲۲-۲۴) "برنامه پولس برای سفرهای آینده او چه بود؟"

(T) واقعیت این است که پولس ابتدا به ممالک و شهرهایی سفر می‌کرد که انجیل قبلاً در آنها موعظه نشده بود. به این دلیل بود که غالباً از سفر به روم باز می‌ماند. اما حال که وظیفه خود را در این قسمت از جهان کامل کرده بود، برنامه داشت که در راه خود به باختر دور از روم دیداری بکند. برنامه پولس برای بازدید از اسپانیا قطعی است. کتاب مقدس به ما نمی‌گوید که آیا او هیچگاه به اسپانیا سفر کرد یا خیر. نامه‌ای که یکی از پدران کلیسا بنام کلمنت روم به قرن‌تس نوشت و مدرک قدیمی دیگری به نام "قطعات موراتوری" می‌گویند پولس به اسپانیا سفر کرد. برنامه پولس این بود که سر راهش به اسپانیا از روم دیدار کند. امیدوار بود که در آنجا خدماتی انجام دهد و برای سفر خود به اسپانیا از آنها کمک بگیرد. شواهدی در کتاب مقدس وجود دارد

مبنی بر اینکه پولس رسول در سفرهای بشارتی‌اش از سوی کلیساهای دیگر حمایت می‌شد (اعمال ۱۳: ۱-۴؛ ۱۴: ۲۶؛ ۱۵: ۴۰).

سؤال ۴. (۱۵: ۲۵-۲۹) "خدمت پولس به فقرای اورشلیم چه بود؟"

(S) برنامه پولس این بود که قبل از سفر به اسپانیا و روم، به اورشلیم سفر کند تا هدایای مالی کلیساهای مسیحی مقدونیه و آخائیه برای نیازمندان مسیحی ساکن در اورشلیم و یهودیه را به آنها برساند. این عمل خیرخواهانه قسمتی از کار خطیر بشارت جهانی پولس رسول بود. کمک مالی از لحاظ لغوی "مشارکت" (یونانی: کوینونیا) نامیده می‌شد. این "علامت تعهد مشارکتی" بود که بین مسیحیان کشورهای مختلف جهان وجود داشت. مسیحیان اورشلیم و یهودیه انجیل را با مردم اقوام غیریهودی قسمت کرده بودند. حال مسیحیان این اقوام غیریهودی دارای مادی خود را با مسیحیان نیازمند اورشلیم و یهودیه تقسیم می‌کردند. با آن که میزان تمامی کمکهای مسیحیان ماهیتی داوطلبانه دارد (دوم قرن‌تین ۹: ۶-۷)، قسمت کردن محبت از این راه وظیفه همه مسیحیان جهان است (۲۷). مسیحیان در سرتاسر دنیا باید برکتهای روحانی و مادی خود را با یکدیگر قسمت کنند. در این مرحله، غیریهودیان این تکلیف را نسبت به یهودیان داشتند که دارای مادی خود را با آنان تقسیم کنند، زیرا انجیل از میان یهودیان آمده بود (اشعیاء ۲: ۳؛ ۱۱: ۱؛ ۴۲: ۱؛ ۶۳: ۳؛ یوحنا ۴: ۲۲). پس پولس رسول تعلیم می‌دهد که وابستگی دوطرفه یهود و غیریهود باید محکم و عملی نیز باشد.

در رومین ۱۵: ۲۸، پولس در واقع می‌گوید، "به محض اینکه این هدیه را به مقصد برسانم و کار خیر ایشان را تمام کنم، بر سر راهم به اسپانیا، به دیدن شما خواهم آمد." عبارت "هدیه را به مقصد برسانم" را به سختی می‌توان فهمید، اما احتمالاً معنایش این است که کمک مالی یا هدایا برای کلیساهای مسیحی یهودی‌نژاد گواهی خواهد بود مبنی بر اینکه کلیساهای مسیحی غیریهودی نسبت به آنان محبت دارند.

سؤال ۵. (۱۵: ۳۰-۳۳) "چرا پولس درخواست دعا کرد؟"

(T) در آیه ۳۰ پولس می‌گوید، "التماس می‌کنم... با دعاهای خود مرا در مبارزه‌ام یاری دهید." این یکی از مشخصه‌های پولس است که از دیگران بخواهد برایش دعا کنند. دعا مانند «مسابقه گشتی» است بر علیه ارواح شریر، جهان گناه‌آلود و طبیعت گناه‌آلود انسانها. بهتر است شخص در چنین دعایی تنها نباشد، بلکه همراه دیگر مسیحیان متحداً در دعا مبارزه کند. مسیحیان باید از طریق دعا کردن برای هم، یکدیگر را حمایت کنند.

پولس مخصوصاً می‌خواهد که برای سفر قریب‌الوقوعش به اورشلیم دعا کنند. از آنها می‌خواهد دعا کنند که از دست یهودیان بی‌ایمان یهودیه که در همه جا شدیداً با وی مخالفت می‌کردند، نجات یابد. همچنین می‌خواهد دعا کنند که خدمتش به مسیحیان یهودی از سوی آنها پذیرفته شود. پولس مشتاق شهید شدن نیست، لیکن شواهد زیادی مبنی بر سوءظن یهودیان بر علیه خدمتش به غیریهودیان در دست داشت. به احتمال بسیار زیاد شنیده بود که گزارشهای غلطی در مورد او در اورشلیم پخش شده مبنی بر اینکه وی به یهودیانی که در میان غیریهودیان زندگی می‌کنند تعلیم می‌دهد که از شریعت موسی دوری کرده و مطابق رسوم یهود زندگی نکنند (اعمال ۲۱: ۲۰-۲۱).

بنابراین بیم آن می‌رفت که یهودیان از کمکهای مالی حاصل از خدمت او در مقدونیه و آخائیه استقبال نکنند. پولس علیرغم مواجه شدن با تمامی مخالفتها، حاکمیت خدا را تشخیص می‌داد و می‌دانست که هیچ چیز خارج از اراده مطلق او رخ نمی‌دهد. بنابراین، پولس رسول خود را کاملاً تسلیم اراده و معرفت مقتدرانه خدا کرد. به دلیل کمبود وقت از قدمهای چهارم و پنجم، قسمت‌های کاربرد و دعا صرف‌نظر می‌کنیم.

(S) تکلیف برای هفته آینده

اول. در یک مشارکت خانگی که در آن بررسی کتاب مقدس انجام می‌شود شرکت کنید. از روش "پنج قدم" بررسی کتاب مقدس استفاده کرده و خود را برای بررسی رومیان فصل ۱۶، آماده کنید.

دوم. کتابهای دست‌نویس عمل "بروید و ملکوت خدا را موعظه کنید" را ملاحظه کرده و به آدرس اینترنتی www.dota.net مراجعه کنید. این آدرس را به حروف تکرار می‌کنم....

سوم. هر شنبه تا چهارشنبه به برنامه "دوره شاگردسازی از رادیو" گوش دهید.